

дървенъ строителенъ материалъ. Колко време е стоялъ въ Пловдивъ и съ кого се е срѣщалъ учения вече Фотиновъ, това е непроницаема тъмнина, а това обстоятелство именно ни се вижда особено важно при рѣшението му да се посрѣти на публична дѣятелность, като се знае, че въ Пловдивъ по онова време (1825—1830 г.) е имало заблѣжителни българи, каквито сж били чорбаджи Вълко и много други. Твърдѣ е за вѣрванъе, че по-късно той да е билъ учитель въ Пловдивъ, но това неможахме да установимъ. Бащата на Константина Фотиновъ, като всѣки баща, е искалъ да ожени сива си и затова често го е безпокоилъ, викалъ го да се върне въ родния си градъ. Най-сетнѣ той послушалъ баща си, върналъ се и като узналъ, че тѣ искали да го оженижтъ, той направилъ та оженили сестра му, а той слѣдъ това продалъ единъ ханъ, находящъ се въ Самоковъ и негова собственность, и напустилъ Самоковъ не безъ пари. Понеже нѣма точни данни, трѣбва да присмемъ, че Фотиновъ е дошълъ направо въ Цариградъ и послѣ въ Смирна, което трѣбва да е било по-рано отъ 1838 година, защото една гръцка граматика той е написалъ и издалъ прѣзъ тая именно година. Тамъ (въ Цариградъ) той е взелъ рѣшение да издава свой журналъ „Любословіе“, но защото нѣмало печатница съ славянски букви, а такава имали протестанскитѣ мисионери въ Смирна, той заминалъ въ тоя послѣдния градъ и на свои разноски е издавалъ списанието си, като сжщевременно е билъ и учитель въ Смирненското гръцко училище. Въ Смирна (или Цариградъ) той трѣбва да се е запозналъ съ единъ почитаемъ старецъ, г. Д-ръ Елиасъ Ригсъ, протестански мисионеръ повече отъ 50 години, който дълго време е билъ такъвъ въ Смирна, гдѣто е дошълъ отъ Атина. Това запознанство не е било безъ влияние единъ на други, защото скоро слѣдъ прѣкъсванъе на списанието му, Фотиновъ е прѣвеждалъ съ г. Ригсъ библията отъ гръцки на български¹⁾, а по-късно (1874 и 1875 г.) Ригсъ пакъ е станалъ редакторъ на „Зорница“ (тогава по име редакторъ е билъ нѣкой си Гринъ — господинъ, който не знае български, а истински редакторъ е билъ Ригсъ). Главната задача на протестанскитѣ мисионери е била тогава, както е извѣстно, да създаджтъ религиозна българска литература, която, трѣбва да признаемъ, на много мѣста принесе грамадна полза на

¹⁾ Казвать, че по-късно въ прѣвежданъето на нѣкои части отъ библията сж взели участие Хр. Сичановъ отъ Самоковъ, П. Р. Славейковъ и Албертъ Лонгъ.